

faktorů. Chtěla jsem se zabývat aktuální "živou" látkou a tvůrci, s nimiž lze o jejich práci hovořit. Vztah autora k jeho dílu považuji v interpretaci tvorby za určující, podobně jako společensko-politické události, jejichž stav a vývoj zásadně formuje tvůrčí směřování jednotlivých osobností. Zajímalo mě tedy, jak dokázali v nových podmínkách nastolených po politických změnách v listopadu 1989 realizovat své záměry režiséři, jejichž jména jsou spojována s českou novou vlnou šedesátých let.

Tito tvůrci zažili předčasný umělecký vrchol na počátku své kariéry v šedesátých letech. Někteří pak emigrovali, případně byli nuceni odejít do exilu, ne všichni se dokázali v zahraničí ve svém oboru uplatnit. Ti, kteří zůstali, se každý po svém vypořádávali s tlaky normalizace. Sametová revoluce je zastihla v době, kdy už měli svá "nejlepší léta" za sebou. Hektická doba navíc přinesla nejen vytouženou svobodu, ale i nová témata, zmizel "jednoznačný nepřítel" a politický diktát byl vystřídán tržním přístupem k umění. To všechno prověřovalo houževnatost a vytrvalost umělců, kteří se - pokud chtěli uspět- museli s novými podmínkami vyrovnat.

Ve spektru tvůrců české nové vlny jsem se zaměřila na polistopadovou tvorbu trojice: Věra Chytilová, Jan Němec a Jiří Menzel. S ohledem na zúžení tématu jsem z výběru vypustila režiséry, kteří stále žijí a pracují v zahraničí a jejichž tvorbu polistopadové okolnosti v naší zemi nijak nezasáhly (Miloš Forman a Ivan Passer). Vzhledem k tomu, že jsem chtěla s tvůrci hovořit, musela jsem vynechat i ty, kteří už nežijí: Jaromil Jireš, Evald Schorm, Antonín Máša.

...